

HORVÁTH ISTVÁN

IRTÁSBAN A HEGYEN

Nem mondom, nem, mivel most e mondásnak
az érzelembe fagyott a lelke.
Onnan süvít, mint a gyilkos sugarak
ölő sajtója a halál csendje.
Jaj, millió fenyő felé kúszik az
élezett acél s hallgat az erdő.
Közömbösen tüzel a hegyre a nap
s bávatag hold néz, rohanó felhő
száguld égi útján villámaival.
A fák sóhaját egyik se hallja.
Rákúszik a törzsre sunyin az acél.
Zuhan a fenyő veszni az aljba.
Egy hegy termette, a mélye az acélt,
ormán szökkent a fenyő ég felé.
Mi sors! Egy föld, egy hegy gyermekei ök.
S mi sors, ha ilyen sors az emberé!

MENYECSKÉK A MAGTÁRBAN

Térdig járnak az élő búzaszem közt.
Bársony bőrüket a mag körülfolyja.
Színe oly egyforma
búzának, bőrnek.
Együtt üklődnek
bennük a holnap merész termései:
kalászkok, csontok,
hímpor, szerelmek:
a zászlótbontott örök küzdelmek,
kik a jövő tudatát megszabják.
Zöld hullámmás és forró vér vöröse
millió évek partját köti össze.
S be szépek így, együtt
az örök termők:
búzahalom s közte
a kipirult nők.

ARANYOZÁS

A tegnapi esőt, mintha megbánta volna,
visszaszívja a földről az ég.
Serény hangyák osszák a sárbavert lepke

testét. Szárnyait a szikkadó föld
ráncos repedése tépi, szaggatja ketté.
Az ösvény, melyen víz zúgott alá,
az elmosott nyomok puszta emlékét őrzi
kopaszon, míg a lobbanó virág
önmagától robban. Szórja hímporát szerte,
s bearanyozza a múltó időt.

A FEKETE MÉN

Ezen a réten, hol a miértek
értek,
s vicsorgó kék jégverésnek
ellenálltak a töretlen füvek,
nyihogva üget
a fekete mén.
Hallom állkapcsa hersegését.
Csontváz-fehéren villogó foga
a füvek tövén
nyisszantja kését.
S az égre nyihog, nyerít fel vadul,
hogy a szivárvány darabokra hull.

Mohr Lajos fémdomborítása